Анная

В ОАЗИСА НА ЖАДНИТЕ ДУШИ

ПОЕЗИЯ

Антония Йорданова – Анная

В ОАЗИСА НА ЖАДНИТЕ ДУШИ

Стихосбирка

Електронно издание

Сдружение „Слънчогледи“
София, 2014

Антония Йорданова – Анная
В ОАЗИСА НА ЖАДНИТЕ ДУШИ
Стихосбирка

Лицензионни права

Creative Commons
Признание-Некомерсиално-Без производни 2.5
България

Дизайн и фотографии
Анная и приятели

Оформление
Веско Василев

Издател
Сдружение „Слънчогледи“

ISBN 978-619-7033-23-6

Безплатно разпространение

Актуална версия на книгата:
friendsoftherainbow.net

Към простори, от вяра просветнали,

на душата ми гледат прозорците

и уютна за мен е Вселената...

Цитатите към стихотворенията

са от Словото на Учителя Беинса Дуно.

СЪДЪРЖАНИЕ

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ХОДИ В ПЛАНИНАТА 8

КРАСИВА 9
СЛЕД РИЛА 10
УБЕЖИЩЕ 11
КЪМ ВЪРХА 12
БУДНА 13
КАРТИНА 14
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ХОДИ В ПЛАНИНАТА 15
ВЪПРОС НА ИЗБОР 16
КЛОНЪТ 17
ПРОЛЕТНА МИНИАТЮРА 1 18
ПРОЛЕТНА МИНИАТЮРА 2 18
ПРОЛЕТНА ВЪЛНА 19
ИЗГРЕВ 20
ЕДНО 21
СЪЩНОСТ 22
БЛАГАТА ПЕСЕН 23
МИГ 24
ТАНЦ СВЕЩЕН 25
БЛАГОДАРЯ ТИ, ГОСПОДИ! 26
НА ГОРНАТА ЗЕМЯ 27

ПОЕЗИЯ ЖИВА 29

ВДЪХНОВЕНИЕ 30
ПОЕЗИЯ ЖИВА 31
ОТВЪТРЕ НАВЪН 32

АЛХИМИЯ 33
ОТДУШНИК 34
ПЛОДЪТ НА МИСЪЛТА 35
ВРЕМЕ ЗА ПОЕЗИЯ 36

ЗАЗОРЯВАНЕ 37
ПРОМИСЪЛ 38
УСЕЩАШ ЛИ И ТИ ...? 39
ЩЕ ДОЙДЕ 40
ДНЕС 41
БЕЛИЯТ ГЪЛЪБ 42
ПРЕДИ ДА СЪМНЕ 43
КРИСТАЛИЗИРАНЕ 44
ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ 45
ЗАЗОРЯВАНЕ 46
НЕ ЗАСПИВАЙ, ПРИЯТЕЛЮ! 47
ПРЕДЧУВСТВИЕ 48
ПРЕОБРАЗЯВАНЕ 49
ПОЗЛАТЯВАНЕ 50
БОЛКИ НА РАСТЕЖА 51
ОТКРОВЕНИЕ 52
КАК 53
В ОАЗИСА НА ЖАДНИТЕ ДУШИ 54
КРАЙ ОГЪНЯ 55
БЛАГОДАРЯ, ПРИЯТЕЛИ! 56
СВЕТУЛКИ И ЩУРЧЕТА 57
ПРАЗНИК 58
БЯЛ ВЕНЕЦ 59

ТРАНСФОРМАЦИЯ 60
КАТАРЗИС 61
ТРАНСФОРМАЦИЯ 62
МОЛИТВА 63
СБОГУВАНЕ 64
БЯЛО ЯТО СЛЕД БУРЯ 65
КОГАТО ДОЙДЕ... 66
ВЯРА 67
ОТКРОВЕНО 68
ПЕТЪК ВЕЧЕР 69
ЛИЦЕ 70
ДВИЖЕНИЕ 71
ОБРАБОТВАНЕ 72
ПЪТУВАНЕ 73
ИЗБОР 74
БАЛАНСИРАНЕ 75
ПРЕЧИСТВАНЕ 76
БЛАГО-ДАРИ 77
ЗА СЛАВА БОЖИЯ 78
НА МЯСТО, НАВРЕМЕ 79
ЖАЖДА ЗА ПОКОЙ 80
ИЗРАСТВАНЕ 81
РАВНОВЕСИЕ 82
СВЕТЛАТА МИСЪЛ 83
СКРИТИЯТ ЖИВОТ 84
КОЛЕДНА МОЛИТВА 86
ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ 87

НАМИРАНЕ НА СМИСЪЛА 88
ЗВЕЗДНА НОЩ 89
ГЪЛЪБИЦА БЯЛА 90

ОБРАЗИ НА ЛЮБОВТА 91
ДУША 92
РОЗА 93
ДОКОСВАНЕ НА ДУШИТЕ 94
ТАНЦЪТ НА ДУШИТЕ 95
ОБРАЗИ НА ЛЮБОВТА 96
ОТВЪД 97
ПРЕД КНИГАТА НА ДУШАТА 98
МАЛКА МОЛИТВА 99
ЖЕНА 100
КЛЮЧЪТ ЗА РАЯ 101
ЛЮБОВ ТАКАВА 102
ТИ И АЗ 103

ТРИ ПОЕМИ 104
ТЕМЕНУЖКИ 105
ПОЕМА ЗА ВЕЛИКИЯ ПОДВИГ НА ЧОВЕШКАТА ДУША 109
ПОЕМА ЗА ЛИЧНОСТТА, КОЯТО ПРИЕМА СЪДБАТА СИ 113

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ХОДИ В ПЛАНИНАТА

КРАСИВА

Красива съм, когато съм на Рила –
в очите ми отблясъци играят,
прелитам бързонога, лекокрила,
на мащерка ръцете ми ухаят!

Красива съм, когато съм на Рила –
трепти на устните ми ангелска усмивка,
от мен вода на струи се излива
и тя е бистра, мелодична, пивка…

СЛЕД РИЛА

След всяка рилска песен и молитва
по-светла става моята корона,
душата ми от радост смело литва –
по-силна от преди и по-свободна!

Не ще ме смаже вече нищо градско –
и в долината да пълзя, ще съм високо.
Ще ме крепи идеалът за Любов и братство
и в тъмнината даже ще вървя с посока!

УБЕЖИЩЕ

Избирам за покрив небето,
за лампа – искрящото слънце,
за стая – полянка, където
да се скрия от градските вълци,
които без милост нападат,
закопнели за свежа енергия…
Пак ще стана красива и млада,
щом убежище тихо намеря…
Ще измия в реките умората,
болка пареща с лист ще завия
и отвъд суетата на хората
глътки радост и мир ще отпия.

КЪМ ВЪРХА

Светът днес цели да покрие лицето ми с бръчки,
да обвие ума ми с мъгли, а сърцето ми с плесен,
да ме спъне задълго, осявайки Пътя ми с пръчки,
но аз към Върха ще вървя тихо пееща песен...!

Ще възкръсна по-силна от праха на човешката
клада
и през огън Божествен сама доброволно ще мина,
вътре в мен ще се спусна в страховитите бездни
на ада,
но после ще вляза в спокойната райска градина...!

БУДНА

Не искам да затъвам по малко всеки ден
в бълбукащото блато на гъстата материя,
да нося пак костюм, по чужд калъп скроен,
наместо да се радвам на рилската феерия!

Не искам да умирам по малко всеки ден
в пристегнатата примка на градския хомот,
да стана вял човек, болнав и уморен,
наместо да съм свежа и сладка като плод!

Къпете ме, води, топлете ме, лъчи!
Аз трябва да съм будна всеки миг!
Да чувам тиха песен в сърцето да звучи
и често към небето да вдигам светъл лик...

КАРТИНА

Не гаснете, очи, не изстивай, сърце!
Нищо че вече усеща се зимата…
Нека няма в душата от кал петънце –
да разваля на Бога Създател картината…

Не тъмнейте, бои, по младежко лице…
Как добре ги нанася Природата с четки!
Нека блага река през мен потече
и изкъпе с Любов зажаднелите клетки!

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ХОДИ В ПЛАНИНАТА

Накрая – слънце! Януарска пролет –
кристален студ, но озарен от птичи песни,
душата се отърсва, влиза в полет,
за нея вече няма стаи тесни…

Накрая – слънце! От мъглите уморени,
под натиска на багри монотонни,
преминахме през вътрешни промени
и днес ни чакат нови хоризонти!

Накрая – слънце! Блеснаха простори!
И нека старото изтлее в долината…
За кризите едва-едва говори
човекът, който ходи в планината!

ВЪПРОС НА ИЗБОР

Градът, посърнал пленник на мъглата,
дими и кашля болен, посивял;
илюзии размътват ти главата,
съзираш кацнал не един идеал…

И кой да знае, че над пелената
излива слънцето безброй лъчи;
окъпана сияе планината
и гледа с омагьосващи очи!

Въпрос на избор – долу или горе,
при сенките или при светлината,
в затвор мъглив или сред мир просторен,
актьор с плътта или другар с душата!

КЛОНЪТ

Снага превива клонът – цял е в сняг,
чак до земята свежда морното си чело
и в този тъжен зимен пущинак
товара тежък сам си носи смело…

В дълбок поклон той сякаш е замрял,
под тежестта изглежда мъдър и смирен…
Износи ли обаче своя дял,
от пролетта ще бъде пак освободен!

ПРОЛЕТНА МИНИАТЮРА 1

Щом снежната покривка се отдръпне,
остава да тъмнее гола кал,
но ти долавяш – топлинка струи отвътре –
в калта израства нежен минзухар...

ПРОЛЕТНА МИНИАТЮРА 2

Отвътре ни огрява бяло слънце,
изглажда всичките ни загрубели ръбове...
И от потънали във прах чупливи грънци
превръщаме се в златни съдове...

ПРОЛЕТНА ВЪЛНА

Вълната пролетна града превзема –
той с жив венец сега е украсен,
не страда повече от главоболие и хрема,
започва с птичи песни своя ден!

И днес потънал е в ухаещи фонтани,
в реки от лудо буйнала трева...
Зелената вълна душите храни –
най-после сме в естествена среда!

ИЗГРЕВ

Зад облачната дреха става тайнство –
дъх притаила чака цялата природа,
припламва изтокът и в кътче райско
превръща се небесната утроба.

На път е Слънцето да се роди –
зора магията извечна възвестява
и ние вперваме жадуващи очи
в отблясък пурпурен, обшит с дантела бяла.

И ето че излиза Младенецът –
велика радост на Земята пак настава,
на всяка твар запалва Той живеца,
в човеците Духът Му се вселява…

ЕДНО

Едно с планината –
дишам с нейния дъх
и корона с позлата
на главата ми – връх
нося ведра, свободна
като ясно небе
и трепти благородно
моят извор – сърце.

СЪЩНОСТ

Не ме търси на водната повърхност,
където се разплискват измамните вълнички,
в дълбокото е скрита мойта същност,
където не проникват всички...

Тя леко се разбулва само,
когато слънчев лъч докосне я едва,
и с музика нашепва свойта тайна,
че от далечен свят за малко е дошла...

БЛАГАТА ПЕСЕН

Песента, изпята с благо чувство,
не е плод на певческо изкуство,
а е зов, от дълбини отронен,
и молитва в полета духовен….

Щом извира чиста от сърцето,
тя трепти с подкрепа от небето
и от мисъл възходяща озарена,
ще оглася вечно цялата вселена…

МИГ

Запечатай, Душа, този миг
на върховно блаженство,
когато изгубваш света,
а намираш богатство небесно –
светъл мир в райски кът,
който изпълва те цяла...
Как утихва сърцето, онемява умът
и ти разцъфтяваш се бяла...

ТАНЦ СВЕЩЕН

Навярно чудна предопределеност ни събра,
за час и четвърт в танц свещен ни съчета,
душите ни се разпознаха по очите –
това ме стопли, тебе оживи те!

Красиви бяхме в бели облекла,
с доверие подадох ти ръка
и полетяхме двама, слели се в едно
усмихнато крилато същество.

Така танцувахме в хармония и в такт,
отвеки сякаш сме били сестра и брат.
Не може нищо Любовта да заглуши
в родените за Нов Живот души...

БЛАГОДАРЯ ТИ, ГОСПОДИ!

Благодаря Ти, Господи, за всеки миг на Рила –
и за лазурното, и за мъгливото небе,
затова че в планината ми разкриваш
как да работя с ум и от сърце.

Аз тук смирявам се и ставам ученичка
и в Царството на живата природа
с любов и радост изучавам всичко
и осъзнавам, че с Духа Ти всичко мога!

Благодаря Ти, Господи, за всеки дар на Рила,
за всички срещнати по Пътя ми души,
с които свързваш ме в приятелска верига,
за да достигнем заЕдно небесни висоти!

НА ГОРНАТА ЗЕМЯ

На Горната земя лъчиста –
свещена Божия обител –
щом мрака в себе си пречистя,
ще стана постоянен жител.
Окъпана в потоци тя е,
с очи ни гледа – езера,
на слънце – приказно сияе,
загадъчна е при мъгла.
И аз из нея крача будна,
на среща с мощните стихии,
в началото напредвам трудно,
но после ме изпълват сили…
В свещенодействия се включвам –
молитва, танц и братски песни
и с Бога в мен съм неотлъчно
в задачи земни и небесни…

На билки и смола ухая,
излъчвам свежест и закалка,
в земята рилска като в рая
ще изпълнявам служба малка:
да радвам, всичко да обичам,
да насърчавам и да свързвам,
в доброто поприще да тичам,
а в недоброто да не бързам.
И да възпявам вдъхновено
на Бога чудните творения
със Словото благословено
и с музикалните трептения.

ПОЕЗИЯ ЖИВА

ВДЪХНОВЕНИЕ

Не възпирай стиха, който иска навън да излезе,
разтвори на душата си гънките, дай му да диша…
Когато родиш го, той ще бъде за теб като бебе –
нов живот, светъл дар, който получил си свише…

Не възпирай стиха, той влива се в теб и напира,
и е толкова чист, че изглежда дори беззащитен…
За момент приюти го – ще усетиш Божествена сила,
а после пусни го из широкия свят да се скита…

В тази мъничка семка безценна енергия има –
искрици Любов, за които все някой жадува…
Може тя да попадне в очакваща посев градина
или да влети през прозорец, като пеперуда…

ПОЕЗИЯ ЖИВА

Тя няма много думи,
излишества на рими,
ефекти външни, шумни,
дълбоки ниши мними…

Тя винаги ще бъде
от извори високи,
а не словесен пъзел
от срещаните стоки…

На чисто ще ухае,
като брилянт ще свети,
ще трепка с тон омаен
в душите на поети…

Ще храни, лека, бърза,
над мрака ще повдига,
красиво ще ни свързва
във творческа верига…!

ОТВЪТРЕ НАВЪН

От Бога написани думи стаени,
в най-дълбоките гънки у мен наредени,
изпращат едва доловими сигнали,
пробуждащи сили и дарби заспали...

Природата, в мен отпечатала знаци,
извайва релеф и гради инсталации,
Животът разлиства ме – жива съм книга –
Духът като квас най-доброто издига...

АЛХИМИЯ

Вземи от грапавите думи, с очуканите ръбове,
от режещите думи, с остриетата,
от думите помръкнали, с послания несбъднати,
от медените думи на поетите...

В огнището на твоя дух сложи ги
и с мисъл огнена ги запали,
а после в кладенеца на душата потопи ги,
тогава с тях за Новото пиши!

Избирай думи от Духа приети,
дълбоко в теб от примеси пречистени –
да бъдат живи – не като предмети –
заченати в Любов, родени в Истина!

ОТДУШНИК

„Музиката, поезията, художеството
са отдушници, които спасяват човека
от големи вътрешни напрежения.“
(„Акустика на съзнанието“, 1928 г.)

Към нежната мембрана на сърцето
стихията на мъката напира,
от натиска се включва чувство шесто,
което тежестта канализира…

Отдушник то намира на тъгата
и на пълзящото отвътре напрежение
и те излизат леко през вратата
на слязлото в миг благ стихотворение…

ПЛОДЪТ НА МИСЪЛТА

По коридора на мълчанието стигам
навътре в себе си до малък чист олтар,
на своя стих влакното тук изпридам
и свят красив градя като зидар...

С мелодия приижда всеки Порив,
в картини после чудно оживява,
избира думите си, с лекота говори –
така на Мисълта плодът узрява...

ВРЕМЕ ЗА ПОЕЗИЯ

„Ако с цигулка не мога да оправя света,
ще взема перото и ще стана поет.“
(„Които вас приемат“, 1922 г.)

Не е, ти мислиш, време за поезия,
подходът трябва да е по-реалистичен,
да има нещо да се сложи на трапезата,
ако храна духовна е, да е пак нещо прагматично.

Не ти минава през ума идеята,
че светъл лъч е всеки хубав стих,
а не раздухана жарава, и отвеяна,
или ненужен за душата чувствен взрив.

Поезията може нощите да стопли
и в мрака да внесе за миг виделина,
навътре тя прониква, невидимо работи,
така променя от кулисите света…

ЗАЗОРЯВАНЕ

ПРОМИСЪЛ

Всяка капчица разум и искрица живот
трепкат в Божия пъзел, следват вечния ход,
елементите свързват се в непонятен синхрон,
подчинява се цялото на неписан Закон.

С диамантена логика и Проект съвършен
този свят превъзходно е от Бог сътворен
и дори да е сякаш нелогичен наглед
в него вложен е Промисъл, действа истински ред.

Всяка криза дълбока и голямо страдание
прекрояват човека и даряват му знание,
всеки хаос и срив предвещават победа
и сигурен знак са за нова подредба...

Всяко нещо се случва на място, навреме.
Всяко нещо заражда се от невидимо семе.
И какво му остава сега на човека...?
Да повярва, че в бурята има пътека!

УСЕЩАШ ЛИ И ТИ ...?

Усещаш ли и ти, че идва Нов Живот
на вечна младост и вълнуващо безсмъртие?
Човекът ще открие как може да е бог
и земната му мъка ще се свърши!

Тогава всички хора ще станат благ народ
и заедно ще спазват небесните закони,
нещата ще се случват естествено, с Любов,
по Вдъхновение, в приятелска хармония!

И всеки ще се храни със слънчева храна,
нечистотии вече няма да отделя,
ще бъде здрав и силен, ще има свобода...
Плътта ще служи на душата смела!

Усещаш ли и ти, че идва свят красив,
че в теб по малко всеки ден изгрява?
И този изгрев чуден днес влиза в моя стих,
друг с музика, с картина го възпява!

ЩЕ ДОЙДЕ

Ще дойде Доброто,
днес мъничък стрък е,
но той ще възрасне
и свеж ще цъфти!
Ще дойде Доброто,
днес тъничък лъч е,
но утре ще грее
с милиони лъчи!

Него го носи
вятър невидим
и храни го птица
с ефирни крила...
Любовта е тъй близо,
тя тихичко иде,
след нея Доброто
събужда света!

ДНЕС

Днес светът се събуди различен,
след разтърсващи дни оцелял,
след поредната битка епична,
по-спокоен, по-ведър, по бял…

Днес и аз се събудих различна,
не светулка, изтляла в нощта,
а целуната с вест магнетична,
че подема ни светла вълна…

БЕЛИЯТ ГЪЛЪБ

Раздвижи се въздухът, затрептя светлината,
запърха душата ми от небивала радост,
гълъб, бял вестоносец, закръжа в синевата…
Не изпуснах от поглед светлозарния гост.

Той избра си градина неголяма, но цветна,
цветята разгледа, насърчи плодовете,
нежно стъпи на камъка бял на Завета –
Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел!

ПРЕДИ ДА СЪМНЕ

„Ако пътят за един висок връх
е през някоя дълбока долина,
слез до дъното на тази долина,
за да поемеш после към върха.“
(„Пътят на героите“, 1928 г.)

Преди да съмне, най е тъмно,
очите се напълват с мрак,
усещаш, че те чака дъно
и даже го напипваш с крак.

Но пътят ти оттам минава,
преди да тръгне към върха,
и дъното е само гара
сред долината на страха.

Съзнателно щом долу слезеш,
на ниското не ще си в плен,
с богатство ново ще възлезеш
по Път, от Бога осветлен…

КРИСТАЛИЗИРАНЕ

Сладка е водата от тъмните недра,
въздухът е чист, раздвижи ли го буря,
хлябът става вкусен, изпечен от пещта,
хубав е медът, въртян на центрофуга.

Господ ни пресява през много фино сито,
лекички да станем, без страх да полетим…
Бляскав диамант се ражда от графита –
трудните условия ни карат да блестим!

ВИСОКИЯТ ИДЕАЛ

Светла е нощта, горчилката е сладка
за този, който носи високия идеал,
товарите олекват и болката е кратка,
отгоре лъч целува човека недоспал.

Цветен е денят, той крие чудна прелест
за този, който носи високия идеал,
на него Бог изпраща благата си вест,
когато как да люби и служи е разбрал.

ЗАЗОРЯВАНЕ

Когато разорани и засети,
възраснем и дадем обилен плод
и през сита и в огън вече сме пресети,
ще стъпим с радост в Новия Живот!

Ще бъде той велик, ще бъде славен,
с Божествени прояви пребогат,
защото Любовта ще ни е знаме
и всяко същество ще ни е брат!

За да живеем в този свят една минута,
ще са си стрували столетия страдания;
душите в полумрак до днес се лутат,
но придобиват добродетели и знания!

На този свят сега стоим на прага
с предчувствие, че иде нещо ново,
в душите ни се вече зазорява
и става плът Божественото Слово!

НЕ ЗАСПИВАЙ, ПРИЯТЕЛЮ!

Не заспивай дълбоко, душа на обичан приятел,
два-три мига преди за широкия свят да е съмнало...
Бог събира предпролетно птиците в радостно ято,
ето, виж, тъмнината този път доброволно си тръгва!

Пеят първи петли и ангели тихичко пеят,
зората ухае на свежест и благост незнайна...
Светли чувства ще цъфнат, сладки мисли ще зреят,
нас ни чака земята, която Отец пази в тайна...

Нека с плам от Любов да запретнем задружно ръкави,
да почистим останките прашни на живота ни стар
и на Новия свят да положим основите здрави...
Не заспивай, приятелю, а в Доброто бъди ми другар!

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Когато изтече най-мътната вода,
когато станем вътрешно на прах,
когато дъното докоснем с ранени стъпала
и трайно ни напусне всеки страх,
ще падне пелената на земните илюзии
под напора на чистата Любов
и няма да ни пречат прегради и контузии –
ще чувстваме, че в нас живее Бог...

ПРЕОБРАЗЯВАНЕ

В пречистващата клада на личното страдание
узряват скъпоценни плодове...
Тя грейва в коридорите на висшето познание,
в олтар превръща твоето сърце!

И в пламъци родена, изгрява същността ти,
сияйно се усмихва ново Аз...
Щом минал си отвъд изгарящите мъки,
смъртта над тебе няма вече власт!

ПОЗЛАТЯВАНЕ

Небето осребрява страданието твое,
когато го посрещаш с отворено сърце,
животът ти за кратко е трескав и разстроен –
в най-трудните моменти си носен на ръце!

Когато страдаш тихо, Вселената те пази,
уроци важни учиш, израстваш всеки миг!
Рояци светлинки в най-черните талази
подкрепят те в копнежа да бъдеш ученик!

Небето позлатява страданието твое –
в теб дарби се отключват, избликват свежи сили
и ставаш по-разумен, човечен и спокоен…
От кладенеца чист кои не биха пили?

БОЛКИ НА РАСТЕЖА

Боли,
когато се пропуква черупката на Егото,
преди отвътре да изгрее Същността…
Усетило, че иде край за него, то
жестока битка води със смъртта…

Боли,
когато кълнчето на Същността пробива…
Нали съблякло е защитната обвивка?
Но нещо дава му безкрайна сила –
Великото в света му се усмихва…

ОТКРОВЕНИЕ

Декорите на злото тук са временни,
пред първите лъчи отстъпва мракът,
но ако нямаш вяра, ще те смаже бремето –
да станеш сянка сенките очакват…

Лицето грозно на живота маска е,
красивото реално е и истинско,
на мъката стихията надрасква те,
в илюзии потапя те, в измислица,

че няма изгрев нов за теб да дойде,
че пристан тих не ще намериш в бурята,
но твоят дух укрепнал на герой е –
той в лошото намира семе хубаво!

КАК

– Как сивото да стане цветно,
а тъмното да блесне светло,
как болното да оздравее
и нов живот да заживее?
– Как кривото да се изправи,
от тежест да се разтовари,
да стане стройно и красиво,
а огрубялото – учтиво?
– Как подивялото да стихне,
а гневното да се усмихне,
кресливото да онемее,
а млъкналото да запее...?

– С Любов!

В ОАЗИСА НА ЖАДНИТЕ ДУШИ

Докато зрее на окото ти сълза
и потъмняват хоризонта ти мъгли,
над теб работят окрилени същества
и Слънцето не спира да блести…

Докато вихри се до теб привидността –
лъщи с бижута, шумоли с поли
и с паяжини хваща глупостта –
отвътре Истината Някой ти шепти…

Докато гнилите основи на света
край теб люлеят кули от лъжи,
наблизо блика изворна вода
в Оазиса на жадните души…

КРАЙ ОГЪНЯ

Да седнем край огнището, приятели!
И огъня да стъкнем. Зима иде...
Да бъдем ведри – семето засято е
и чакат плод притихналите ниви!

Красив и вдъхновен играе пламъкът –
ръцете и душите си да стоплим!
И разговор да почнем жив и ярък,
с отворени сърца и по пантофи...

А с колко гозби е отрупана трапезата!
Да бъдем благодарни, да попеем!
И на лицата ни да грейне благост весела,
че скоро пак ще жънем и ще сеем!

БЛАГОДАРЯ, ПРИЯТЕЛИ!

Благодаря, невидими и видими приятели,
че много сте и винаги ви има,
че в танц свещен събира ни Създателя
под звуците на музика любима!

Че силни сте, когато идат бурите,
и в тъмното като огньове светите,
че благо утешавате и будите
и вдъхновявате душите на поетите!

СВЕТУЛКИ И ЩУРЧЕТА

Светулки скъпоценни, не гаснете!
Рояците ви мрак да не поглъща!
Свещените си танци продължете,
че Божията сила е могъща!

Щурчета благозвучни, не тъжете!
Рояците ви студ да не сковава!
Свещените си песни пак свирете,
че иде вече Божията слава!

ПРАЗНИК

Запомнете, очи, на Деня магнетичния блясък –
как всичко се къпе в поток диамантени струи,
как се носим навред с бързокрили ефирни каляски,
в които умът и сърцето коне са красиви и будни!

Запомнете, уши, на Деня хармоничната песен –
как в хор зазвучават гласовете небесни и земни,
как вредом се носи Духът музикален и весел
и бързо сближава различни човешки вселени!

БЯЛ ВЕНЕЦ

След мрак и сенки – светлина,
след мъката – потоци радост,
след долината – планина,
след огорчението – сладост.
Цари хармония и ред,
Разумността ни управлява,
Законът щом е възприет,
повдига личност и държава.
Участници сме в свят процес,
Живота подкрепим ли с вяра,
от чисти мисли бял венец
главите ни ще украсява.

ТРАНСФОРМАЦИЯ

КАТАРЗИС

Как искам да лумне невидима клада
и в нея да хвърлям без жал и пощада
най-мрачните мисли, най-тежките думи,
които задръстват сърцето, ума ми...!

Чистилище мое, и то на Земята,
за всяка сълзичка, ненужно пролята,
за гневния изблик, за скритата рана...
У мен нека грозни останки да няма!

Да почистя утайката гнила до дъно,
всяко кътче, което е станало тъмно,
всяка гънка и клетка отново да светне
и аз да разтворя за полет крилете...!

ТРАНСФОРМАЦИЯ

Всеки ден ни изважда от тясната рамка,
от матрицата чужда и от равния път,
на предела потъваме в слънце и в сянка...
Как от унеса иначе ще излезе светът?

Сякаш всичко на филм е, виждаш кадър след кадър
да се сменят забързано в хаотичен поток,
а от теб се очаква да си гъвкав и храбър
и да можеш да правиш в Неизвестното скок...

За добро е да падаш от резки промени,
за добро е да чувстваш, че празен си съд...
Ако днес всички части те болят похабени,
то от утре ще имаш нов дух в нова плът!

МОЛИТВА

На прага светъл на покоя,
преди оттук да излетя,
улавям в мен усмивка Твоя
да стапя за момент леда,
сковал ума ми в безразличие,
сърцето ми – в безчувствен хлад
и тялото ми, сякаш ничие,
вдървено в октопода-град…

Тогава ме залива плавно
една невидима вълна…
Изкъпва ме. Свещена баня!
И ме разбужда от съня…
И пак съм жива, вдъхновена,
и само за едно се моля –
за Нов Живот щом съм родена,
да изпълнявам Твойта воля!

СБОГУВАНЕ

Прегръщам ви днес, страхове,
недъгави мои деца,
заченати в миг на безлюбие…
Ще родя дъщери, синове,
слезли в мен от любящи слънца,
време е вече да тръгвате!

Приберете си мрака и сенките –
от картон са ви, зная, декорите –
аз с идеи красиви съм бременна!
Към простори, от вяра просветнали,
на душата ми гледат прозорците
и уютна за мен е Вселената…

БЯЛО ЯТО СЛЕД БУРЯ

Изви се буря – срещна моят бряг
разпенени от устрем див вълни
и потрепера, от стихията залят,
ронливият му пласт се разруши…

Дълба ме мощно не една вълна,
брегът ми с пяна снежна се покри,
но театрално някак бурята вилня,
след нея бяло ято се изви…

КОГАТО ДОЙДЕ...

Когато дойде смъртният ми час,
да стихне искам всяка олелия,
не ме изпращайте с ням упрек или плач,
небесните камбани щом забият!

Дано да бият те с тържествен звън
и аз подготвена, с Любов да си замина,
и да не бъде туй движение насън,
а Път съзнателен към Вечната Родина!

Когато дойде смъртният ми час,
дано, разкъсала оковите си земни,
да чувам как ми шепне Бащин глас,
напътстващ ме през време на промени!

Дано политна с радост, с лекота,
че изживяла съм Живота-дар достойно,
че взела съм премерено блага
и че съм дала с благодарност двойно...

ВЯРА

И до премала, и до изнемога,
до бездиханност, даже до несвяст
да ме докара участ повече от строга
така, че да изгубя всяка власт,
ще вярвам, че и туй е дар от Бога,
за да укрепна и да пораста –
отвъд пределите на крехката природа
да победя с Любов страха и болестта...!

ОТКРОВЕНО

Като войник от фронта връщам се при Теб –
не ми остана вече място здраво,
но благодарна съм на редкия късмет,
че още имам ум, сърце и тяло!

Изпразних и последния си мях,
раздадох се до сетната троха,
не Ти запазих сълзи или смях –
тях ги изхарчих в земната игра…

Сега към Теб пристъпвам съкрушена
с копнеж един – да чуя Живо Слово,
защото знам – от цялата Вселена
То само може да ме сътвори наново!

ПЕТЪК ВЕЧЕР

Отново на ръба се свличам грохнала,
над материалното изгубила контрол,
и в себе си се свивам като охлюва
под тъничка черупка – нежно гол…

В мен крясъкът преглътнат прокънтява,
тъмнея в свят за Бога сляп и глух,
в началото съм кал, а после – плява,
накрая бавно литвам като пух…

Отпушва се у мен затлачен извор,
повдигна ли нагоре жаден взор,
избистрям се, просветвам като призма,
след малко грейвам с цветен ореол…

ЛИЦЕ

Умората безмилостно вкопа
два пепелявосиви кръга…
И в тях очите ми – две мътни езера –
със сенки напластени се поръбиха.

Сега лицето ми излъчва тишина,
чертите му са някак приглушени –
като изгубила листата си гора…
То карта е на паметни промени.

Лице на скоро разорана пръст,
лице на нива още незасята,
която носи благодатен кръст –
бразди от не една сълза пролята…

Това лице било е на мадона
и може някога да стане на светица…
Но то и днес е дишаща икона,
възпламени ли го Божествена искрица!

ДВИЖЕНИЕ

Като помръкнал лъч се връщам у Дома –
зад мен остава сцената Земя…
С тук-там пропукана от тежки битки броня,
преплувала море от суета,
аз вече нямам сили да отроня
ни дума, ни дори сълза…

Като сияен лъч излизам от Дома –
от изначалната любяща Светлина,
от Извора на благодат – Родина.
С безброй лъчи огряваме света…
И всеки път ще идваме по-силни,
докато светне цялата Земя…!

ОБРАБОТВАНЕ

Всевишни, разоравай ме,
плугът ти нека влезе
дълбоко в моя сънен чернозем,
боли при всеки натиск, но ражда се поезия…
Часът на скръб смирена е свещен.

Всевишни, преобръщай ме,
изскубвай злия бурен,
прати ми после леден дъх на зима,
когато преметат ме вихрушките ù буйни,
от пущинак ще стана пролетна градина!

ПЪТУВАНЕ

Дълбоко в теб, зад девет планини,
щом прекосиш реки и се пребориш с ветрове,
ще стъпиш в Царство – в него се мълчи –
в мълчанието се отварят светове…

На най-високото сияе малък храм,
притихнала, събуй се, скромно влез,
умът човешки – неуморен барабан –
оттук едва ли ще изпраща вест след вест.

Сърцето тук превръща се в олтар,
душата и духът свещенодействат
в пространството на този храм прастар,
в което чуваш вечната си песен…

И щом обратно тръгнеш от върха,
ще носиш меч и диамантена корона,
с тях ще надвиваш смело болката, страха
и на блаженството ще си отдъхваш в трона!

ИЗБОР

Коя съм всъщност аз? Какви са тези сенки,
които ме връхлитат, щом грейне светлината?
В градината ми има засети разни семки –
коя от тях ще бъде най-хубаво полята?

Дали ще гледам бурен или дърво полезно,
дали ще вкуся сладък или нагарчащ плод?
Към връх ли ще вървя или ще сляза в бездна,
какво ме чака там – пак смърт или Живот?

От мен зависи само кой огън ще запаля
и кой прозорец сутрин широко ще отворя,
дали ще блъсна нервно или пък ще погаля –
как точно ще приложа Божественото Слово…

БАЛАНСИРАНЕ

На границата между вън и вътре
и между днес и утре на предела
аз балансирам плаха или смела,
а онзи ръб планински моят път е...

Единият ми крак ме дърпа – колело,
а другият държи ме – по-жилав и от корен,
едната ми ръка втвърдена като клон е,
а с другата политам, понеже е крило...

ПРЕЧИСТВАНЕ

Щом бръкна в себе си, излиза тъмна пяна,
разровя ли се, тръгва облак прах,
с бодли пътеката към Рая е застлана,
гъмжи от призраците на изплувал Страх...

Щом разфучат се те с разрошени перчеми,
покажат ли си зъбите от глад,
аз храня ги със стръкове зелени,
но те загризват целия ми свят...

На вярата ми светлите войници
тогава втурват се да бранят крепостта,
обръщат страховете ми налице,
запалват грозните декори на Страха...

През огъня проблясва бряг изчистен,
от сенките с Любов освободен,
през огъня минава всяка Истина
преди да стане неразделна част от мен...

БЛАГО-ДАРИ

Високо, високо, високо,
над Земята и даже отвъд,
към Твореца Велик на Живота
от сърцето ти ражда се път,
през ума ти красиво минава
и събира Душата с Духа…
Тъй изплита се нишката здрава,
по която Благата текат…

Дълбоко, дълбоко, дълбоко,
скрита много навътре у теб,
където протича Потокът
на Живота, от Бога приет,
е твоята мъничка стая –
в нея Огънят вечен гори,
и Духът ти, свещеник тук, знае
как за всичко да Благо-дари…

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

Всичко, което ми трябва, е в мен:
за полет – красиви ефирни пространства,
отдолу пътеки – отличен терен,
по който насън и наяве да странствам…

Всичко, което е ценно, е с мен –
имам тяло, достатъчно сигурна къща,
сърце за огнище и ум за фенер,
душевност богата и воля могъща…

Всичко, което е важно, е с мен –
блага са това, че съм светла и здрава!
Остава да мисля през всеки нов ден
как всичко да бъде за Негова Слава!

НА МЯСТО, НАВРЕМЕ

Аз знам, че съм на точния адрес,
навреме преродена на Земята;
в годините на хаос и на стрес
до блясък се изострят сетивата…

В най-хубавото тяло съм сега –
небето чудно царство ми е дало;
ще уча да съм господарка по-добра
и себе си да събера в единно цяло…

Живея в скута на красива планина,
пред мен разстила се напъпила природа;
изляза ли навън на ранина,
навсякъде, във всеки, виждам Бога!

ЖАЖДА ЗА ПОКОЙ

Жужащи мисли като пчелен рой
в съзнанието ми безспирно обикалят,
емоции се пенят, утаяват,
а Аз жадувам за дълбок покой…

Със себе си най-после да остана,
да спусна всички щори и завеси,
отвън да чувам само птичи песни…
И на ума ми да замлъкне барабанът!

Да вляза с радост в моя малък храм
и да потъна в лъчезарна тишина,
да се разтвори книгата на моята душа
и отговорите на Любовта да блеснат там!

ИЗРАСТВАНЕ

В напрежение израства се и в болка,
докато скъсаш земните вериги на плътта,
по пътя тесен да вървиш е трудно толкова,
че много често се задъхваш на ръба...

Но ти растеш, когато си натясно,
растеш не настрани, а все нагоре,
така небето твое става ясно
и ти от малкото си весел и доволен...

Ще дойде ден, когато ще разцъфнеш,
ще бъде това космическо събитие,
за кратко може ти да си отдъхнеш,
но продължава още твоето развитие...!

РАВНОВЕСИЕ

Ще се хвана за нещо красиво,
ще се хвана за нещо добро,
да ми дава утеха, гориво,
щом притисне ме временно зло.

На везната на празното блюдо,
нещо ценно за мен ще поставя –
може само надежда за чудо,
тих копнеж или светла представа.

И светът ми ще стане уютен,
и денят ми ще стане по-весел,
няма изпит чак толкова труден,
щом отвътре съм в равновесие...

СВЕТЛАТА МИСЪЛ

От потока забързан на мислите
искам светлата мисъл да спра,
само тя е ухайна, разлистена,
на пчелите тя носи меда...

Щом с плода ù душата ми храни се,
в мен настава сияен покой,
с благ балсам тя намазва ми раните,
светли мисли привлича, цял рой!

СКРИТИЯТ ЖИВОТ

В мойта почва все нещо работи
и невидимо често остава;
в надпревара се втурват животите,
само скрития чакам в премала...

Виж наоколо – цветна градина –
никне всичко, цъфти избуяло,
а у мен не за първа година
даже стръкче не се е подало!

Уж напира Животът, а – нищо,
от безкрайност така ме дълбае...
Първо прави си коренището,
после връхче ще си извае...

Всяко коренче мен ме разпъва
и растейки, в мен бавно се гърчи,
тъй Животът от корен покълва
и сред почвата първо се мъчи...

Щом отдолу добре се развие,
Той ще тръгне стремглаво нагоре
и земята за миг ще пробие,
ще издигне стъбло сред простора.

И тогава го чака растене –
бял ден и чер мрак ще го хранят...
Проявя ли велико търпение,
ще настъпи в душата ми раят!

КОЛЕДНА МОЛИТВА

Аз искам, Боже, дарове нетленни,
невиждани на никоя витрина,
на Твоята трапеза да поседна –
храна за гладната ми същност там да има.

Аз искам, Боже, само глътка въздух,
изпълнен с най-възвишените мисли,
да ме докосне безграничната Ти мъдрост,
умът ми застоял да се избистри.

Аз искам, Боже, само шепа огън,
сърцето ми отвътре да се сгрее
и от небесните Ти дарове да мога
да дам на всеки, който закопнее…

ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ

Жадуван дъжд да си за сухата земя,
Полярната звезда – за скитащ се моряк,
за смелия сърфист – високата вълна,
за кораба в беда – спасителния бряг…

Да пръскаш Светлина в уплашения мрак,
Любов в безплодните нивя да сееш…
Щом волята изпълниш на Твореца благ,
в Безбрежността без личност да се влееш…

НАМИРАНЕ НА СМИСЪЛА

Щом секне говорът бъбрив на егото
и стихне светският суетен шум,
аз чувствам, че дете съм само Негово,
с душа широка и с просветнал ум.

Щом сенките измамни се оттеглят
и се открият вътрешни простори,
аз ставам неделима част от Него
и чувам как отвътре ми говори.

Напъпват мисли, чувства се разлистват,
самата аз узрявам като плод,
и в пътя на изстраданата Истина
намирам смисъла на земния живот.

ЗВЕЗДНА НОЩ

На чудодейния поток се остави –
по план небесен всичко се нарежда,
сближават се далечни планини
и мост изплита се от вяра и надежда.

С доверие по моста премини,
дори под теб да зее в хаос бездна,
дори наоколо да няма светлини,
нощта ще бъде ласкава и звездна!

ГЪЛЪБИЦА БЯЛА

Златни капки изцедени
в огнената преса –
те останаха от мене…
Пламъкът хареса
остарелите ми кожи,
мислите втвърдени,
даже грижите нищожни,
тежки като бреме…

От огнището излязох
в сажди, почерняла,
но душата си опазих –
гълъбица бяла…
Тя от клетката изхвръква –
не я свърта в тяло –
не усеща вече мъка,
щом е част от Цяло…!

ОБРАЗИ НА ЛЮБОВТА

ДУША

„Достатъчно е само за момент
да зърнете красотата на душата,
за да не я забравите никога.“
(„Красотата на душата“, 1938 г.)

Душа по-крехка от тръстика,
душа по-нежна от перце,
без глас се случва да извикаш
дълбоко в моето сърце,
че всички мислят, че си малка,
че нямаш над човека власт,
че върху дрехата ти жалка
следа оставя всяка страст,
но ти дори да си ранима
и да изглежда, че си слаба,
по-слаба и от паяжина,
която къса се и страда,
все пак родена си да бъдеш
като вселената обширна,
в света да носиш блага мъдрост
и сила с красота ефирна!

РОЗА

Разлиства се душата като роза,
ухае в красота и пълнота,
в поезия превръща всяка проза,
щом чисто проявява Любовта.

Тя с други рози е в градината на Бога,
и всяка има багра, аромат,
една е нежна, друга – малко строга,
в различността ни също има благодат.

ДОКОСВАНЕ НА ДУШИТЕ

Да вляза мога аз при теб на пръсти –
като зора на твоя тъмен хоризонт,
като зефир да духна мислите ти гъсти,
едва да те докосна с нежен тон…

И с лек парфюм на рози да те лъхна,
край теб да постоя сред тишина,
дошла за миг, като незнаен влъхва,
да подаря Любов на твоята душа…

И ако някой ден смрачи се в мен небето,
започне ли да святка, да гърми,
ти промъкни се тайно, погали детето,
на кон крилат мини и отмини…

ТАНЦЪТ НА ДУШИТЕ

Прегръщат се светло душите
и участват в най-древния танц,
в този Път на безкрайно развитие
те надрастват Венера и Марс…

Щом прелеят се смело душите
и от Две се превърнат в Едно,
всеки път туй е чудно събитие,
от което се ражда Добро…

И обменят си в миг аромата –
дълго носи се нежност след тях,
сутрин те затрептяват в зората,
нощем сипят от звездния прах…

В този танц се повдигат душите
и на други запалват свещта,
на плеяди, в космически ритъм,
те пътуват към своя Баща…!

ОБРАЗИ НА ЛЮБОВТА

Онова едва забележимо цвете,
което ти докосна с коленете
и на което дълго диша аромата
преди с копнеж да легнеш на тревата –
това бях аз...

Онази пееща дъждовна капка,
която днес опита – беше сладка –
и ти изпи, притихнал като птица,
а тя засвети в твоята зеница –
това бях аз...

Онази пъстрокрила пеперуда,
чийто танц ти гледа до полуда
и после разреши една задача,
преди да плъзнат сенките на здрача –
това бях аз...

ОТВЪД

Отвъд стремглавите идеи
и бурните емоции,
отвъд дребнавостите смешни на деня,
душите се докосват в тишина...
Където няма земна суета
и трескави очаквания,
душите си разменят светлина,
работят и блаженстват в мир...

ПРЕД КНИГАТА НА ДУШАТА

Душата човешка – написана книга –
умело, с Любов разлисти,
скоро сам ще откриеш – животът не стига
да я видиш от всички страни…

В нея Бог е написал небесни поеми
с чудни букви от Светлина,
много истини в тайна са посадени –
чисти Божии семена…

И когато достигнеш най-фините гънки,
имай в себе си трепет свещен,
разтвори ли тя свойте листчета тънки,
ти ще бъдеш благословен…!

МАЛКА МОЛИТВА

Нека, Боже, Любовта ми да е трайна,
да е чиста, безусловна и незнайна…
В мисли светли, в чувства нежни тя да затрептява
и в дела на блага воля да се проявява…!

Всичко кротко да прощава, изтърпява,
в тежък час на чудеса да се надява…
И дори да я подгони тъмнината,
тя пак да диша волна и крилата…!

Бързо да намира най-добрите думи,
що врати отварят и разчистват друми…
Мен и ближните да радва и повдига,
до безкрая на Вселената да стига…!

ЖЕНА

Господи, скъп дар е да съм влюбена
в едно конкретно светло същество,
от трепета в сърцето и блясъка в ума
животът преминава в тържество…!

Но ако това направи ме дотам егоистична
да вярвам, че за двама е светът,
то по-добре за миг объркай всичко
и звездопадите завинаги ще спрат…!

Угасне ли у мен илюзията сетна,
че между двама ще заключиш Любовта,
дари ми дар да любя цялата планета
и с чест да нося името Жена…!

КЛЮЧЪТ ЗА РАЯ

Ако за малко замълчим,
Духът ще проговори
вътре в нас…
Ако затворим и очи,
ще влезем в своите покои,
където тихо гасне всяка страст…

Ако отвън надбягването спрем,
космическият ритъм
ще ни подеме в своята вълна…
И няма да сме само глава, уста, корем –
стомах преял, поток от думи, ум преситен
от пребиваване в света…

Ще вдишваме от мислите на Бога
и ще издишваме безкористна Любов.
Синхронът ни ще се излива като химн.
Живот да вдъхнем на Идеалите ще можем,
когато всички заработим заЕдно!
Така ключът за рая не тежи…

ЛЮБОВ ТАКАВА

Любов такава, че да ме разтърси –
от сивкавия унес да изляза
и с миглите, и с розовите пръсти
да чувствам, че съм жива, че съм цяла.

Любов такава, че да ме изпълни –
от трепет в мен да светне всеки атом,
идеите ми да проблеснат като мълнии,
да видя себе си неизчерпаемо богата.

Любов такава, че да ме повдигне –
да литна над прегради и стеснения,
в блаженството на творческите мигове
да зрее в мен цял грозд стихотворения.

ТИ И АЗ

Ако не беше Ти, какво аз щях да бъда?
Посърнал цвят, откъснат лист,
пресъхнал извор, съд обърнат,
непята песен, ненаписан стих,

скала самотна, птиченце без ято,
пробита лодка в бурните води,
дърво безплодно, семе непосято,
и сянката на себе си дори…

Щях да изтлея от незнайна жажда
и да се лутам без посока и без път…
Ти си Творецът, Който всеки ден ме ражда
и от пустиня ме превръща в райски кът!

ТРИ ПОЕМИ

ТЕМЕНУЖКИ

„Сега ще работим по метода на горската теменуга. Ще вървиш бавно по горската пътечка и изведнъж ще усетиш мириса и уханието на горската теменуга. Ще се обърнеш наляво, после – надясно, нищо не виждаш – тя се е скрила в тръните, в храсталаците, между тревичките. Само мирисът издава, че тук някъде има горска теменуга. И ще благодариш на Бога за това. Така и ние ще работим в света при най-ограничените и тежки условия, при най-неблагоприятните условия, ще бъдем между тръни и бодили. Но с делата си, угодни Богу, ще ухаем на нещо красиво и хубаво.“

(„Изгревът...“, том първи, стр. 30-31)

В момент на съзерцание Душата светлокрила
долавя гласовете на живата природа,
в различни светове притихнала отива,
повдига се на пръсти и тъй общува с Бога…

Съзира Го и в камък, и в раковина крехка,
и в бора исполин, и в стръка на тревата,
и в пъстра пеперуда, и в тази с бедна дреха,
днес в мрачното небе, а утре в синевата…

Тя учи се безкрайно в градината на Бога
как символите скрити умело да чете,
разлистила буквара на дивната природа,
безспирно възприема с нагласа на дете…

Заглежда се с любов в божествените рози –
тъй царствени стоят, най в центъра са те,
на място много видно заели важни пози,
душата с тях се чувства, че още малка е…

Как ароматът им пленява, и цялата осанка –
едва-едва поклащат разлистена глава;
бодлите им напомнят, че всеки има сянка –
с тях твърдо отстояват велика правота!

Душата посещава цветя разнообразни,
стремят се всички те да бъдат разположени,
животите им кратки не ù изглеждат празни,
от всяко цвете тя да възприеме нещо може.

Едни от тях са ярки, натрапчиво говорят,
не биха преживели да бъдат те подминати,
за поглед мил без думи по-скромните се борят,
а други си остават за цял живот невидими…

Душата много иска да зърне теменужки…
Как трудно се намират, не са цветенца лични,
от погледи човешки далече те се гушат
сред тръни по-високи и буйнали тревички!

Когато ги усети, тя много им се радва,
с дъха си деликатен те нежно я привличат,
не кряскат гръмогласно, а лекичко подсказват,
одеждата най-скромна в гората те обличат…

В момент на вдъхновение Душата светлокрила
възпява гласовете на живата природа,
в различни светове възторжена отлита
и с чиста благодарност за всичко слави Бога!

ПОЕМА ЗА ВЕЛИКИЯ ПОДВИГ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

„Във всеки човек има една тъмна зона, в която се крият всички отрицателни качества, които могат да го унищожат. Не работи ли съзнателно върху себе си, човек всякога ще бъде роб на тази тъмна зона; който е силен, който има морален устой, той може да бъде господар на тази зона. Слабият обаче, докато се засили, трябва да заключи тази зона и да не дава ухо на това, което иде оттам. Минава ли през тази зона, той трябва да бъде глух и сляп, да не чува и да не вижда. Особено силно се проявява тази зона в човека, когато той се стреми към чист, възвишен живот, към нови, светли идеи. Ето защо новото е само за силни хора, които искат да работят, да се справят с мъчнотиите и противоречията си.“

(„Личност и душа“, 1930 г.)

Преди да се изтръгне от душата вик
и да последва най-горещата молитва,
преди да си извършил през мрака скок велик
Душата към Духа не литва!

****

Пътека тясна вие се пред теб –
на подвиг се равнява всяка крачка –
днес волен, утре ти ще си зает
да разрешаваш най-сериозната задача!

Ще минеш през реки и планини,
Духът ще бъде верен твой водач,
ще те облеят първо чудни светлини,
но после ще попаднеш в лепкав здрач.

Населен с демони е този долен свят –
те синове са твои, ти си ги отхранил,
и вещи станали са в тъмен занаят –
да ти залагат най-коварните капани…

Когато наближиш ги отдалеч,
ще видиш, че на всичко са готови –
да бълват огън, да размахват меч,
до смърт да бранят крепостите свои…

Но ти не влизай в битка, кротко стой,
ума си концентрирай, сърцето разпали,
и всичко посрещни с невъзмутим покой –
запратените камъни, отровните стрели…

Духът – в метаморфозите експерт –
ще ти дари Любов с рецептите си златни
и ти отровата ще трансформираш в мед,
а камъните груби – в диаманти.

Когато демоните извисят глави
и съберат се в многоглава хидра,
зловонен дъх за миг ще те срази –
не ще помогнат бягство и молитва…

Затуй не дишай въздуха нечист,
ръце невинно голи протегни
и звяра в себе си – безчувствен егоист –
от бездната смрадлива изтръгни…

Щом види ден, щом види светлина
и го облъхне само свежият ветрец,
той ослепен ще падне мъртъв на часа
и слънце ще му изплете красив венец.

****

По пътя тесен ако искаш да вървиш,
ще трябва като приказен герой
ти първо в себе си врага да победиш
с разумна сила вместо с глупав бой…

ПОЕМА ЗА ЛИЧНОСТТА, КОЯТО ПРИЕМА СЪДБАТА СИ

„Никога досега не съм правил опит да изменя своята съдба. Защо? Ако изменя своята съдба, ще ми се случат неща 100 пъти по-лоши. Природата, заедно с всички възвишени същества, които работят съобразно нейните закони, като са пратили човека на земята, те са изчислили всички възможности, предвидили са всички условия, при които неговият ум, неговото сърце и неговата воля могат да се развиват нормално. Следователно условията на вашия живот, в който се намирате, са най-добри за вас. По-добър живот от този, който имате сега, не може да ви се даде. За в бъдеще може, но при сегашните условия, при разбиранията, които имате сега, този ви живот е най-добрият. Погрешката, която правите в живота си е, че вие не сте верни на идеите на вашата душа.“

(*„Основа на знанието“, 1923 г.*)

Тя пристъпва към теб – безпощадна Съдба –
личност моя, пред нея си гола…
Твоя път ще препречи като къс канара,
след това като блато с отрова…

****

Не влизат преградите в твоя смел план,
ти си вперила поглед нагоре,
Върхът е далече, красив като блян,
но пътят натам е затворен…

Ти посрещаш скалата на пътя си с гняв.
За какво ти е спънка ненужна?
В теб надигат се още неверие, страх,
и поглеждаш я, сякаш е чужда…

Твоя цел е Върхът, нямаш никакво време
да отделяш на това безполезно забавяне,
да пренасяш скала е безсмислено бреме
и ефектът от него не е поумняване.

Но ето идея ти хрумва спасителна,
навреме дошла е и точно на място.
Да преместиш скалата не е задължително…
Да те пипне не може животът натясно!

Ще кривнеш от пътя – и това е решение,
глас ти казва: „Мини най-добре отстрани!“
Не ти трябва изобщо приятелско мнение,
всеки хванал да мести скалата греши…

Обиколката малка е – даже няма забавяне.
Пак се ширва свободният път…!
Май пропусна възможност за закаляване,
но с такива нали изобилства светът?

Как леко по пътя просторен се ходи,
и ти се отпускаш, тананикаш си песен,
този път най-директно към високото води,
по план щом е всичко, нарежда се лесно!

В добро настроение, с най-бодрата стъпка,
наслаждаваш се тихо на успешен вървеж.
И пътят нагоре изглежда отъпкан…
Така всеки ден ти напредваш, растеш!

****

Веднъж сякаш нещо смути те за малко,
премрежи красивия син хоризонт,
вятър облаци струпа, от дъждовните, жалко,
тъкмо всичко вървеше с най-верния тон!

Сякаш с нож те прерязаха първите капки,
разнасяше вятърът мирис на буря,
с безгрижните дни и надеждите сладки
с натежало сърце ти едва се сбогува…

Загърмяло небето разтресе земята,
бурен, вятърът вече превиваше клони,
безследно стопи се за миг светлината,
тогава ти първите сълзи отрони…

И спря премаляла, изгубила пътя,
неподготвена даже за малко премеждие,
тази буря напълно ума ти размъти
и попари най-скъпите твои надежди…

Щом бурята страшна накрая утихна
и ти я изпрати с молитва, в смирение,
започна за теб по-суровата битка –
с най-голямото в твоя живот утеснение.

След бурята пътят бе станал тресавище,
от долу до горе ти тънеше в кал,
дъхът му отровен те душеше и давеше…
Колко много за теб в този миг ти е жал!

От блатото лепкаво няма бързо излизане –
този път с трудността сте лице до лице!
Поне да минаваше някой наблизо –
да протегнеш към него за помощ ръце…

Отломък не е – с ръце да го местиш,
канара, планина – да отминеш встрани,
свърши се времето на задачите лесни,
в капан си опасен и тъй те боли!

Но ти да се молиш и мислиш започна,
преразглеждаше трескаво в себе си всичко –
отново ще стъпиш на твърдата почва,
в това положение няма нищо трагично!

Дълго мисли защо си натясно в капана,
осъзна се и даже отвътре заякна,
разбра, че вървяла си в страх и с измама
и даже накрая ти стана приятно,

че вече не виждаш в Съдбата жестока
властимащ и сляп отмъстителен враг,
а виждаш Учител, задаващ посока,
и Майка на твоя най-вътрешен свят!

Благодарна за всичко, отведнъж се изправи!
Отдръпна се блатото, калта си прибра…
Ти крачка на твърдата почва направи –
в този миг те целуна щастлива звезда!

Докато гнилите основи на света

край теб люлеят кули от лъжи,

наблизо блика изворна вода

в Оазиса на жадните души...

Благодаря на всички светли същества,

които участваха в сътворяването

на тази стихосбирка!